

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szödényi Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lászka János ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei iránt a Tatabányai Munkaügyi Bíróságnál 2.M.540/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.21.418/2006/21. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem, valamint az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme folytán a 2008. október 29. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.21.418/2006/21. számú ítéletének azt a rendelkezését, amelyben a Tatabányai Munkaügyi Bíróság 2.M.540/2006/3. számú ítéletét részben megváltoztatva az alperes végkielégítés fizetési kötelezettségét tíz havi végkielégítés címén 961.630 /kilencszázhatvanegyezer-hatszázharminc/ forintra és kamataira leszállította, továbbá azt a részét, amelyben helybenhagyta az étkezési hozzájárulás iránti keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést, hatályon kívül helyezi. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tíz havi végkielégítés címén 1.513.020 /egymillió-ötszáztizenháromezer-húsz/ forintot, étkezési hozzájárulás címén 53.200 /ötvenháromezer-kettőszáz/ forintot, és ezen összegek után 2002. május 10-étől 2004. december 31-éig évi 11%-os, 2005. január 1. napjától 2005. június 30. napjáig évi 9,5%-os, 2005. július 1. napjától 2005. december 31. napjáig évi 7%-os, 2006. január 1-jétől 2006. június 30. napjáig évi 6%-os, 2006. július 1. napjától 2006. december 31. napjáig évi 6,25%-os, 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig évi 8%, 2007. július 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja. Az alperes részére a jelen ítélet meghozatala napjáig kifizetett összegek erejéig beszámítást engedélyez.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek
- tizenöt nap alatt - 150.000 /egyszázötvenezer/ forint és 30.000 /harmincezer/ forint áfa felülvizsgálati eljárási rész költséget, valamint az államnak - felhívásra - 27.000 /huszonhétezer/ forint felülvizsgálati eljárási részilletéket.

A felperesre háruló felülvizsgálati eljárás részilletékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.11.017/2001/4. számú közbenső ítéletével a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.286/2001/7. számú ítéletét - amelyben helybenhagyta a Tatabányai Munkaügyi Bíróságnak a felperes keresetét elutasító 5.M.159/1999/9. számú ítéletét - hatályon kívül helyezte, az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és megállapította, hogy az 1999. március 23-án kelt, a felperes munkaviszonyának közös megegyezéssel való megszüntetéséről szóló megállapodás érvénytelen. Az anyagi jogkövetkezmények tekintetében a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Tatabányai Munkaügyi Bíróság a megismételt eljárásban hozott 5.M.454/2002/8. számú ítéletével az Mt. 10. § (2) bekezdése alapján az alperest felmondási juttatásokban (felmentési időre járó átlagkeresetben és végkielégítésben) marasztalta. A felperes fellebbezése alapján eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.048/2003/4. számú ítéletével annyiban változtatta meg az elsőfokú ítéletet, hogy a kollektív szerződés alapján a végkielégítést felemelte, a további felperesi igényeket - étkezési hozzájárulás, nyugdíjpénztári befizetés, kétszeres végkielégítés és az elmaradt munkabér iránti igényt - alaptalannak minősítette.

A felperes a jogerős ítélet ellen ismételt felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.322/2003/5. számú végzésével az előbbi jogerős ítéletet - az elsőfokú ítéletre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, és a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A végzés indokolásában rámutatott, hogy az érvénytelenség anyagi jogkövetkezményei tekintetében nem az Mt. 10. § (2) bekezdése, hanem a jogellenesség jogkövetkezményeiről rendelkező Mt. 100. §-a alkalmazásának van helye. A megismételt eljárásban vizsgálni kellett, hogy a felperesnek merült-e fel kára, keletkezett-e elmaradt munkabére, és a jogellenes megszüntetéssel ok-okozati összefüggésben megalapozottan merült-e fel egyéb járandóság iránti igénye.

A Tatabányai Munkaügyi Bíróság az összecszerűség tekintetében megismételt eljárásban hozott 2.M.540/2006/3. számú ítéletével kötelezte az alperest a felperes javára 15 havi végkielégítés címén 1.442.445 forint, 25 nap felmentési időre járóan 80.125 forint megfizetésére. Az ezt meghaladó felperesi keresetet elutasította.

A munkaügyi bíróság igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki a felperes 1999. március 24-étől fennállt keresőképtelensége, majd ezt követő rokkantsága és a jogellenes munkaviszony megszüntetés

közötti okozati összefüggés tisztázására. A szakvélemény alapján nem látta megállapíthatónak az okozati összefüggést, a felperes újabb bizonyítást nem ajánlott, ezért az átlagkereset és a táppénz, valamint az átlagkereset és a rokkantsági nyugdíj különbözete iránti igényt alaptalannak minősítette.

A munkaügyi bíróság a 25 nap felmentési időre járó átlagkeresetet az Mt. 152. § (4) bekezdésére hivatkozással az érvénytelen közös megegyezéssel megállapodást megelőző négy naptári negyedév elért keresete alapján állapította meg.

A háromszoros végkielégítésben marasztalás tekintetében az elsőfokú ítélet az Alkotmánybíróság 4/1998.(III.1.) AB számú határozat által 1999. február 28-ai hatállyal megsemmisített Mt. 100. § (2) bekezdésére és a megsemmisítéssel nem érintett Mt. 100. § (4) bekezdésére, valamint az alperes kollektív szerződésére utalt. Nem fogadta el a felperesnek az ún. védett korra való hivatkozását a magasabb végkielégítés alátámasztásaként, mivel az érvénytelen megállapodáskor még csak 56 éves volt. Álláspontja szerint az Mt. 95. § (5) bekezdése értelmében az emelt mértékű végkielégítés akkor illette volna meg a felperest, ha a munkaviszonya az öregségi nyugdíjra való jogosultsága - ami esetében a 62. életév - előtt öt évvel szűnt volna meg.

A munkaügyi bíróság alaptalannak találta a szabadságmegváltás iránti igényt, mivel a felperes 1999. március 23-a után nem végzett munkát az alperesnél. A munkavégzés hiányára hivatkozással elutasította az étkezési hozzájárulás iránti keresetet, a felperes rokkantsági nyugdíjban részesülése miatt pedig elutasította a nyugdíjpénztári befizetés iránti követelést.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése alapján eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.21.418/2006/21. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az alperes végkielégítés fizetési kötelezettségét 10 havi végkielégítésként 961.630 forintra és kamataira leszállította, és mellőzte a 80.125 forint felmentési időre járó átlagkereset-fizetési kötelezettséget. Kötelezte továbbá az alperest 452.695 forint kártérítés, mint táppénz és elérhető átlagkereset, valamint rokkantsági nyugdíj és átlagkereset különbözet, továbbá ennek kamatai megfizetésére. Az első fokú eljárási illeték mértékét leszállította, és rendelkezett a szakértői díjról, a másodfokú perköltségről és a másodfokú eljárási illetékről.

A másodfokú bíróság részbizonyítás keretében az első fokú eljárásban kirendelt orvosszakértőket szakvéleményük pontosítására hívta fel, a szakértők ennek során annyiban pontosították véleményüket, hogy a 67%-os összmunkaképességen belül 27%-os

mértékben határozták meg a felperes pszichés eredetű munkaképesség csökkenését. A szakértők egyező véleménye szerint a pszichés betegség kialakulásában a felperes alkati adottságai játszottak szerepet, a családi körülményei és a munkaügyi jogvita állapotrosszabbító hatással bírt. A másodfokú bíróság erre tekintettel a 67%-os rokkantságon belül ahhoz viszonyított 14%-os mértékben határozta meg a jogellenességgel okozati összefüggésben keletkezett megbetegedést. Ezen arányosítás alapján 20%-os mértékben tartotta megalapozottnak az Mt. 100. § (6) bekezdése alapján a felperes kártérítési (elmaradt munkabér) - azaz táppénz, illetve rokkantsági nyugdíj és az elérhető átlagkereset közötti különbség - iránti követelését. Ennek során 1999. március 24-étől 2002. május 9-éig (a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében megállapított munkaviszony megszűnési időpontig) a felek által közösen megállapított - bérfejlesztéssel növelt - átlagkeresettel számolt.

A másodfokú bíróság az emelt összegű végkielégítés, az 1999. március 24-étől 2002. május 9-éig terjedő időszakra kért étkezési hozzájárulás, szabadságmegváltás és önkéntes nyugdíjpénztári befizetés tekintetében alaptalannak találta a felperes fellebbezését, az elutasítás indokát illetően egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet, az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megváltoztatásával az alperesnek a kereseti kérelme szerinti marasztalását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a Pp. 81. § (2) bekezdése, 253. § (3) bekezdése, az Mt. 89. § (7) bekezdése, 95. § (5) bekezdése, 100. § (6) bekezdése, 130. § (1) bekezdés a) és f) pontjai, 136. § (1) bekezdése, 174. § (1)-(3) bekezdése, 177. § (1) bekezdése, 178. § (1) bekezdése, az MK 29., 30. és 31. számú állásfoglalások megsértésére hivatkozott, utalva a bírói gyakorlatra. Álláspontja szerint az orvosszakértői vélemény alapján bizonyította a megbetegedése, illetve megrokkánása és a munkaviszonya jogellenes megszüntetése közötti okozati összefüggést, betegsége és megrokkánása a jogellenes megszüntetés miatt következett be, ezért a másodfokú bíróság jogszabályellenesen alkalmazott 80-20%-os arányú, reá terhesebb kármegosztást. Az alperes az objektív felelősség miatt a teljes kár, a másodfokú bíróság által kiszámított 2.263.474 forint megtérítése alól nem mentesülhet, figyelemmel a munkavállalói vétkes közrehatás hiányára. Az Mt. 178. § (1) bekezdése alapján megilletik azok a rendszeres juttatások - szabadságmegváltás, étkezési hozzájárulás, önkéntes nyugdíjpénztári befizetés -, amelyekről a jogellenes megszüntetés miatt esett el. Az étkezési térítést a bírói gyakorlat

elmaradt járandóságként veszi figyelembe, míg a szabadságmegváltás az Mt. 130. § (1) és (2) bekezdés a) és f) pontja, továbbá a 136. § (1) bekezdése alapján amiatt illeti meg, mivel a munkaviszonya az érvénytelen megállapodástól a 2002. május 9-ei megszűnésig a keresőképtelensége miatt szünetelt. Arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezési, illetve az alperes csatlakozó fellebbezési kérelme kereteit túllépve és indokolás nélkül mellőzte a felmentési átlagkeresetre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést. Vitatta a végkielégítés mértékére és a végkielégítés összegének megállapítására vonatkozó jogerős ítéleti döntést, és sérelmezte az ezzel összefüggő indokolás hiányát. Az Mt. 95. § (5) bekezdése, a 89. § (7) bekezdése és az 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 7. §-a és 9. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az öregségi nyugdíjkorhatára az érvénytelen megállapodáskor 60. életév volt, ezért az akkor 57 éves felperest megilleti az emelt mértékű végkielégítés. A Legfelsőbb Bíróság eseti döntéseiben kifejtettek alapján arra hivatkozott, hogy a jogellenesség megállapításakor esedékes kétszeres végkielégítésnél az időközi bérfejlesztéssel növelt átlagkeresettel kell számolni, ezért a másodfokú bíróság e jogcímeken tévesen számított átlagkereset alapján marasztalta az alperest. A Pp. 81. § (2) bekezdése megsértése miatt kifogásolta a perköltség összegének megállapítását is.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet „megváltoztatását”, másodlagosan a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a 2000. március 6-ától rokkant nyugdíjas felperes javára kétszeres végkielégítésben történt marasztalása az Mt. 95. § (2) bekezdésébe ütközött. Az elmaradt munkabér kártérítésként megállapításánál a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Legfelsőbb Bíróság korábbi jogerős ítéletében rögzítetteket arról, hogy a közös megegyezéssel megállapodás megkötésére a felperes szándékos kötelezettségszegése miatt került sor, és a megállapodás csupán a nem kellő súlyú kötelezettségszegéssel összefüggésben lett érvénytelen. Így a másodfokú ítélet a felperes vétkes közrehatásának értékelését törvénysértően mellőzte.

Az alperes egyben felülvizsgálati ellenkérelmet is előterjesztett, amelyben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. Érvelése szerint az Mt. 174. §-a a munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos igényeknél nem alkalmazható, egyébként pedig az orvosszakértők nem állapították meg egyértelműen az okozati összefüggést, de ha megállapítható is ilyen, az legfeljebb közvetett és részoki összefüggés lehet. Ezért a másodfokú bíróság által alkalmazott kármegosztás elfogadható. Alaptalannak minősítette a felperes elmaradt munkabér igényét, továbbá a magasabb mértékű és összegű végkielégítés és az egyéb juttatások

íránti követelését, valamint a további perköltség igényét tartotta sem jogszerűnek.

A felperes az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmére előterjesztett ellenkérelmében (észrevételében) elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet nem az alperesi jogi képviselő írta alá, továbbá az indokolás 15 napon túl került előterjesztésre. Egyebekben is vitatta az alperesi érvelést.

A felperes felülvizsgálati kérelme részben alapos, az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme nem alapos.

1. Az alperest a periratok szerint ügyvédi iroda képviselte, ezért nincs jelentősége annak, hogy az ügyvédi iroda vezetője írta alá a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet.

2. A másodfokú bíróság az első fokú eljárásban beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemények és a másodfokú eljárásban kiegészített vélemények alapján törvénysértés nélkül állapította meg, hogy a felperes 2000. március 6-ától fennálló rokkantságát részben természetes kórokú testi betegségei, részben pszichés eredetű megbetegedése okozta. Ez utóbbi betegsége kialakulásában lelki adottságai, a családi kört érintő problémák közrehatottak, míg a perbeli munkaügyi konfliktus állapotrosszabbító hatással bírt. A szakértők a pszichiátriai megbetegedésnek a 67%-os rokkantságon belüli arányát 27%-ra véleményezték, melyen belül az állapotrosszabbító hatás mértékét a másodfokú bíróság a szakértői vélemények figyelembevételével körülbelül ennek felére, 14%-ra értékelte. Ehhez képest a felperes össz-szervezeti 67%-os munkaképesség-csökkenésén belül az arányosítás alapján az alperes jogellenes munkaviszony megszüntető intézkedésével 20%-os mérték áll arányban.

A perbeli érvénytelen megállapodás alapján figyelembe vehető, akkor hatályos Mt. 100. § (1) bekezdése értelmében a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén a munkáltató köteles a munkavállaló részére megtéríteni elmaradt munkabérét (egyéb járandóságait) és a jogellenességgel okozati összefüggésben felmerült kárát. A kár jogalapja tehát nem az Mt. 174. § (1) bekezdése, mint a munkáltatói felelősség általános formája, ugyanis a munkáltató anyagi helytállásának azon esetei, amikor az Mt. konkrétan meghatározza a munkáltató fizetési kötelezettségének jogcímét - mint az adott esetben a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggő kár esetén az Mt. 100. § (1) bekezdése - nem tartoznak a munkáltatói általános kárfelelősség [az Mt. 174. § (1) bekezdés] körébe. Ennélfogva a felperes perbeli megbetegedése tekintetében nem kármegosztásról, hanem részoki összefüggésről beszélhetünk, és az MK 29., MK 30. és MK 31. számú állásfoglalás nem alkalmazható,

minthogy azok az Mt. 174. §-on alapuló kártérítési felelősséghez kapcsolódnak.

A felperes megbetegedése, majd rokkantsága 20%-os mértékben függött össze az alperesi jogellenes munkaviszony megszüntetéssel, ezért az ilyen mértékben fennálló kárfelelősséget törvénysértés nélkül állapította meg a másodfokú bíróság. A részoki összefüggés mértéke tekintetében az érvénytelennek minősített közös megegyezéssel megállapodás alapját képező felperesi kötelezettségszegés semmilyen jelentőséggel nem bír.

3. A felperes az Mt. 100. §-ának adott esetben irányadó (1) bekezdése alapján az elmaradt juttatások között megalapozottan igényelte az étkezési hozzájárulást, amely munkabéren felüli juttatásként megillette volna, ha az alperes nem szünteti meg jogellenesen a munkaviszonyát. E juttatás mértéke a felek között nem volt vitás (1999. április 1-jétől 2002. május 9-éig 38 hónapra havi 1.400 forinttal számolva a felperest e jogcímen összesen 53.200 forint illeti).

Ettől eltérően alaptalan az önkéntes nyugdíjpénztári befizetés iránti kereset, mivel e juttatás nem a felperes részére járt közvetlenül, a befizetés teljes összegét, mint nála kiesett jövedelmet a felperes nem igényelhetette.

Az alperes helytállóan hivatkozott arra a bírói gyakorlatra, amely szerint a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén az elmaradt munkabérrel elszámolt időszakra szabadságmegváltás alappal nem igényelhető (BH 1999.48.). A felperes tekintetében a munkaviszony megszűnés időpontjáig eltelt időszakra az elmaradt munkabérhez (legalábbis részben) igazodó kártérítés került megállapításra, ezért az Mt. 130. § (2) bekezdés a) és f) pontja nem alkalmazható.

4. Az eljáró bíróságok a jogviszonyt megszüntető érvénytelen megállapodás megkötése alapján helytállóan indultak ki az akkor hatályos Mt. 100. § (4) és (5) bekezdéséből, amely szerint a felperest - a korábbi jogerős ítélet alapján már megkapott egyszeri végkielégítésen felül - további kétszeres végkielégítés illeti. Az 1999. február 28-a és június 25-e között bekövetkezett munkáltatói jogellenes munkaviszony megszüntetésénél az Mt. 100. § (2) bekezdése az Alkotmánybíróság 4/1999.(III.1.) AB határozat alapján nem volt alkalmazható, az Mt. akkor hatályos 100. §-a (4) bekezdését az AB határozat nem érintette, ezért az alperes kétszeres mértékű végkielégítés fizetésre kötelezése nem volt jogellenes.

A jogellenesség hivatkozott szankcióját a munkáltatói jogellenes megszüntetés időpontjában hatályos jogszabályok alapján kellett elbírálni (és ebben az időben a kétszeres végkielégítésre vonatkozó jogszabály volt érvényben), ezért ezen anyagi jogkövetkezményre

jogosultságot már nem érinthette a későbbi rokkantsági nyugdíj-megállapítás.

Az ún. védett kor alapján járó emelt összegű végkielégítés iránti felperesi igény a jogszabály téves értelmezésén alapul. Az 1943. január 1-jén született felperes öregségi nyugdíj jogosultságát a Tny. 7. § (1) bekezdés alapján 62 éves korában érte el. A Tny. 7. § (5) bekezdése feltételeinek a felperes nem felelt meg, mivel nem 1938. előtt, illetve 1938-ban született, mely feltétel esetén az irányadó életkor a 60., illetve a 61. életév betöltése volt. Az öregségi nyugdíjjogosultság nem azonosítható az előrehozott öregségi nyugdíjjogosultsággal (Tny. 9. §), ezért a jogellenes megszüntetés figyelembe vehető időpontjában 56 éves felperes nem felelt meg az Mt. 95. § (5) bekezdésében előírt, a magasabb végkielégítésre jogosító feltételnek.

Alaposnak minősül a végkielégítés összege számításának alapjául szolgáló átlagkereset megállapítását sérelmező felülvizsgálati kérelem. A kétszeres végkielégítés ugyanis a jogellenesség megállapítása időpontjában vált esedékessé (az adott esetben ez 2002. május 9-e), ezért e járandóság összegének megállapításánál az időközi béremelésekkel kell az átlagkeresetet számítani. Téves volt ezért, hogy az eljáró bíróságok a figyelembe vehető átlagkeresetbe csupán az 1999. március 23-a előtti időszakban elért kereseteket számították bele.

A felek a megismételt eljárásban egyeztették az egyes igények számítását, így a 2002. május 9-én figyelembe vehető átlagkereset összegét is. A másodfokú bíróság is ezt fogadta el a kártérítésként igényelt bérkülönbözet kiszámításánál (jogerős ítélet 8. oldalon lévő táblázat), ezért a kétszeres végkielégítés mértéke és összege a felülvizsgálati eljárásban megállapítható volt. Ezen a jogcímen a felperest 2x5 havi végkielégítés illeti havi 151.302 forint esedékességgkori átlagkeresettel számolva, ami összesen 1.513.020 forint.

5. A felperes saját fellebbezési nyilatkozatával szemben minden alap nélkül sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság mellőzte a korábbi jogerős ítéletben megállapított és az alperes által részére kifizetett felmentési átlagkeresetben marasztalást (fellebbezés 1. oldal utolsó bekezdés).

6. A másodfokú bíróság részletesen és helytállóan indokolta a pernyertesség-pervesztesség arányához képest megállapított perköltség kiszámítását (Pp. 81. §).

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletnek azt a rendelkezését, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva az alperes végkielégítés fizetési

kötelezettségét tíz havi végkielégítés címén 961.630 forintra és kamataira leszállította, továbbá azt a részét, amelyben helybenhagyta az étkezési hozzájárulás iránti keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést, hatályon kívül helyezte. Ehelyett kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tíz havi végkielégítés címén 1.513.020 forintot, étkezési hozzájárulás címén 53.200 forintot, és ezen összegek után 2002. május 10-étől 2004. december 31-éig évi 11%-os, 2005. január 1. napjától 2005. június 30. napjáig évi 9,5%-os, 2005. július 1. napjától 2005. december 31. napjáig évi 7%-os, 2006. január 1-jétől 2006. június 30. napjáig évi 6%-os, 2006. július 1. napjától 2006. december 31. napjáig évi 6,25%-os, 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig évi 8%, 2007. július 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta [Pp. 275. § (3) bekezdés].

A felperesnek nem volt észrevétele az alperesnek az eddig kifizetett összegekre vonatkozó előadására, ezért a Legfelsőbb Bíróság az alperes csatlakozó fellebbezését tartalma szerint elbírálván úgy tekintette, hogy az eddig kifizetett összegek beszámítására irányul. Ezért rendelkezett ennek engedélyezéséről.

A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes felülvizsgálati eljárási rész költsége megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálati eljárás részilletékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján viseli. A felperesre háruló felülvizsgálati eljárási részilleték a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam terhén marad.

Budapest, 2008. október 29.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő